

Yoxsa siz elə fikirləşirsiniz ki, mən öləndən sonra cənnətə gedəcəm? Fikirləşirsiniz ki, vaxtımı, pulumu kasıblara sərf etdiyim üçün mənim yerim cənnətdir? Bəli, əgər bu dünyaya yenidən gəlsəydim yenə də belə edərdim. Ancaq günahlarımı yumaq üçün bunlar kifayət deyil. İnanmıram ki, Allah mənim günahlarımı bağışlaya. Əgər desəm ki, mənim günahlarım boyda Allahın mərhəmətinin olmağına da inanmıram, yəqin bunu da bağışlayar. Siz keşşirsiniz, belə şeyləri bilirsiniz. Hər də mənə elə gəlir ki, o vaxt qəddar olmağıma səbəb şeytandır, ya da elə bilirəm, mən ümumiyyətlə, şeytanın övladiyam, öləndən sonra şeytanın yanına qayıdacam. Cənab, mənə belə təəccüblə baxmayın! Əlbəttə, belə deməyimə baxmayın, sözlərimə heç özüm də inanmıram. Ancaq hərdən gecələr otağımda tək qalıb dərinləndirən fikirləşəndə dediklərimə inanacağımı qorxuram.

Mənim bu qoca halımı, başımdakı şeyləri, dama-dama şərifi gördəndə heç ağılınız da gəlməz ki, bir vaxtlar Saut Daunsda ən gözəl iki qızdan biri olmuşam. Bəli, mən gözəl idim, o biri gözəl qız isə mənim xalam qızı Lillian idi. Biz Vaytkroftda (İngiltərədə kənd - S.G.), xalam qızı

dayım mənə dedi.

Beləcə, həmin adam içəri girəndən sonra qapını örttdüm, bundansa tabutumun qapağını örtmək daha yaxşı olardı.

İçəri girən adamın pal-paltarı su idi, Saut Daunsda küləklə mübarizə aparmaq şirlə döyüşməyə bənzəyir. Əgər küləklə çox vuruşsan külək səni öldürər.

İçəri girən kimi cavan oğlan divara söykənib dedi:

- Mən yolu azmışam, yığıldım, deyəsən, qoluma nəşə olub, bəlkə də sinib. Sizdən xahiş edirəm, mənə kömək edəsiniz. Əminəm ki...

O, sözünü sonacan deyə bilmədi, huşunu itirib yerə yığıldı - ayaqlarının yanına.

O, yerə yığılanda mən qışqırdım, dayım tez onun yanına gəldi, biz köməkləşib onu sobanın yanındakı yekə çarpaya uzatdıq. Dayım onun qoluna baxıb dedi:

- Sınıb, pis sınıqdır. Qızlar, hansı biriniz arabaçı ilə birlikdə Felskombe həkimini çağırma bilərsiniz?

Mən tez diləndim:

- Mən gedərəm.

Ancaq evdən çıxmadan qabaq bir şüşə arağı Lillian verib dedim ki, oğlanın əllərini araqla ovuşdurun, o aylarda vəziyyətinin pis ol-

dığını görəndə üzümə baxıb qımsıdı. Əgər mən Allah olsaydım bu, həkimin son qımsımağı olardı.

Bəli, həkim cavan oğlanın sınmış qolunu yerinə saldı, o bir az özünə gələndən sonra hamımız sobanın yanında oturuq. Cavan oğlan adının Edqar Linley olduğunu, rəssam olduğunu, tufan qopmazdan qabaq qurub edən günəş şəkli çəkdiyini dedi. Tufan qopanda o, yolunu azıb, Daunsda bu, çoxlarının başına gəlir. Ancaq hər adamın onun kimi bəxti gətirmir ki, işi gələn evi görüb ora pənah apara.

Cənab Linley başqalarından fərqli idi. O nəinki qadınlarla, hətta kişilərlə də xoş rəftar edib onlarla dil tapabilirdi.

O vaxtadan heç vaxt dayımın yad adama görə bu qədər narahat olduğunu görməmişdim. Ancaq o cənab Edqarla xoş rəftar edirdi. Edqar Linley bizim evdə bir ay qaldı, biz Lillianla birlikdə ona qulluq etdik. Ay sona çatanda bir gün onun Lillian necə həsrətlə baxdığını şahidi oldum, onlar o vaxtadan çoxdan "alış-veriş" etmişdilər.

Bir axşam isə mən yataq otağının pəncərəsindən baxanda onların ay işığında cıqırla yanaşı gəldiklərini gördüm. Onları görəndə kimi qonaq

ola-ola.

Mən deyəndə ki, Lillianı üreyimdə çox istəyə-istəyə həm də onu nifrət edirdim, normal düşüncəli insan məni başa düşər. Bəlkə də həmin hadisə baş verən gün şeytan üreyimi oğurlayıb aparmışdı, Lillian nifrətim isə qalmışdı.

Milad bayramından bir neçə gün qabaq şaxtalı bir gündə dayım Levesdən (İngiltərədə balaca şəhər - S.G.) evə çox hirsli qayıtdı, sanki onu ildırım vurmuşdu, rəngi qapqara qaralmışdı. Gözlərindən od yağırı. O, birbaşa mətbəxə girmişdi, Lillian, Edqar və mən həmin vaxt çay içirdik. Onu deyim ki, həmin günlərdə Edqar da bizim ailənin bir üzvü kimi idi, bacardığı işlə də məşğul olurdu. Dayım içəri girən kimi üzünü Edqara tutub dedi:

- Cavan oğlan, evimi bu dəqiqə tərk et! Mən evimi halal pulla tikmişəm, çörəyimi vicdanla qazanmışam, günahkar donuzların yeri bura deyil. Çıx bu evdən! Özün çıxmasan itləri üstünə qışqırdacam!

Dayım belə deyib tərbiyədən, insanlıqdan uzun-uzadı "mühazirə" oxudu, onun sözlərini təkrar edib vaxtınızı almaq istəmirəm. Edqarın rəngi ağappaq ağarmışdı.

- Allaha and içirəm ki, günahkar deyiləm, - o dedi. - Mən bilirəm siz nə eşitmisiniz. Ancaq mən heç vaxt məni sevnələrə yalan demərəm.

O, belə deyib Lillianın və mənim üzümə baxdı. Bəli, o mənim üzümə baxdı.

Lillian ağlamağa başladı, biz bundan sonra nə olacağını fikirləşməyə macal tapmamış o şeyasını başına qoydu, Lillianın üzündən öpdü və otaqdan çıxdı, bir an sonra geri qayıdıb dedi:

- Sənə məktub yazacam, ancaq dayın sözünü geri götürməyincə mən bir də bu evə ayaq basmayacam.

O, son sözünü deyib getdi.

Edqar çıxıb gedəndən sonra dayım şəhərdə onun haqda eşitdiyini bizə də danışdı. Dayımın dediyinə görə, şəhər camaatı yayılan şayiənin həqiqət olduğuna inanır.

Edqar kirayədə qaldığı evin qonşuluğunda bir evli qadını sevirmiş. Onunla görüşmüş. Nəticədə bir gün qadın özünü yaxınlıqdakı gölə atır, məktub yazıb Edqarı günahlandırır.

Mənə məlum oldu ki, heç də hər şey dayımın və Leves sakinlərinin dediyi kimi deyil. Sən demə, mən Edqar Linleyi ümitsizcəsinə sevməyən qadın deyiləm. Deməli, o qadın da Edqarı dəliçəsinə sevirmiş, hətta həyatını da onun yolunda qurban verib.

Dayım bütün bunları bizə danışanda da rəngi qapqara idi hirsindən. O, bizə dedi:

- Qızlar, özünü də bilirsiniz ki, mən təmiz həyat yaşamışam, sizi Allah qorxusu ilə böyütmüşəm. Heç kimi mühakimə etmək fikrində deyiləm. Lillian, sən elə yaşdasan ki, sənənin əvəzinə qərar verə bilmərəm. Ancaq öz sözümü deyirəm, əgər sən o vicdansızla, yaramazla ailə qursan sənə xeyir-dua verməyəcəm, həmişə sənə lənət oxuyacam! Və vətəndəndən sənə bir qəpik də pay düşməyəcək!

Dayımın sözləri bizi çox məyus etdi. İki gün sonra Edqardan Lillian məktub gəldi, Lillian məktubu oxuyandan sonra mənə baxıb dedi:

- İzabel, mən nə edəcəyimi bilmirəm. Əziz dayımın razılığı, xeyrduası olmadan Edqarla evləne bilmərəm.

Mən üzümü çevirib getdim, onun mənim fikrimi öyrənməsinə dözə bilmirdim.

O biri həftə o bütün günü ağladı, ən çox da gecələr. Dayım Londona getdi, mən belə başa düşdüm ki, o Lillianın halını görüb fikrini dəyişib, onun Edqarla evlənməyini istəyir. Dayım gecəni Londonda qalacaqdı, fermadakı xidmətçi qızlar bizimlə eyni evdə yatmırdılar, həmin vaxt Vaytkroft kəndindəki evdə Lillianla məndən başqa heç kim yox idi.

Davamı səhifə 22-də

■ Ralf Henri Barbour

27 may 2017

WWW.KASPI.AZ

Ölüm yatağında etiraf

hekarə

ilə birlikdə dayımgildə yaşayırdıq. Dayım çox varlı bir fermer idi, böyük torpaq sahələri vardı.

İnsanlar yanımda vətən, ev deyəndə mən Vaytkroftu düşünürəm. Balaca pəncərələri, saman döşənmiş damı olan evlər və fermalar gözüm önünə gəlir. Ağaclar az idi, dənizdən külək əsəndə ağacların budalarının necə əsməyi hələ də yadımdadır.

Vaytkroft Daunsun təpəsindədir. Günəşli günlərdə ordan baxanda bağlar, kilsə açıq-aydın görünürdü. Sanki bağlar dənizdən əsən küləkdən qorunmaq üçün dərədə gizlənmişdilər. Gecələr Lillian ilə mən çarpayıda uzanıb pəncərəmizi döyəcələyən küləyin səsinə dinləyirdik. Həmin anlarda bildirdik ki, külək evimizin üstü bacalarını da silkələyir, az qala evimizi beşik kimi yırtalayır.

Biz hələ balaca olanda bura gəlmişdik, bizi dayımız böyütmüşdü. Bir-birimizi bacı kimi çox istəyirdik - həmin hadisə baş verənə qədər. Bu hadisə haqda heç bir insana bir kəlmə də deməmişəm. Siz yeganə insansınız ki, sirrimi açıram.

Nə qədər peşman olsam da faydası yoxdur, peşman olmaqla günahı yumaq olsaydı nə vardı ki...

Bir küləkli, yağışlı gecə idi, sanki tufan qopmuşdu. Əgər qapını birçə qarış aralı qoysaydın, evin içində nə varsa alt-üst olardı. Dayım, Lillian və mən odun sobasının yanında oturmuşduq. Biz əlimizdə mil nəşə toxuyur, dayım isə qəzet oxuduğu yerdə yuxulmuşdu. Heç kim belə havada yuxuya gedə bilməzdi, yalnız dayım kimi, bu yerlərdə doğulan adamın gözlərinə yuxu gedərdi. Lillian ilə mən dayımın bizə aldığı qış paltarlarından söhbət edəndə qapını kimse döydü. Düzdür, taqıltı səsi küləyin səs-küyündən möhkəm deyildi, ancaq hiss etmək olardı ki, bu fərqli taqıltıdır, külək səsi deyil. Dayım səse oyanıb bizə dedi:

- Sakit durun! Qulaq asın!

Bir an sonra yenə də taqıltı səsi gəldi. Mən ayağa durub qapını azca araladım. Qapının ağzında bir cavan oğlan durmuşdu, mən qapını aralayanda işıq görəndə kimi həmin adam nəşə deməyə başladı, küləyin nərilisindən onun nə dediyini eşitmədim, yalnız ağacların şaqqıltısı gəlirdi.

- Qapını ört! Hər kimdirsə də içəri girsən, sözünü evin içində desin, -

duğunu görüb qorxmasın.

Niyə belə etdim? Heç bilmirəm. Yəqin Allah məni çox axmaq yaradıb. Belə etmişəm ki, oğlan gözlərini açanda birinci Lillianın gözəl üzünü görsün.

Mən o cavan oğlanın ağrısını az da olsa yüngülləşdirmək üçün belə etmişdim. Bəli, mən evdən çıxdım, qərara aldım ki, arabaçıları oyatmaqdan özüm Braun Bess adlı atı minib gedib həkimini çağırıram. Bilirdim ki, belə vaxtlarda arabaçılar dərin yuxuda olur. Yorğun olduqlarından arabanı da yavaş sürürlər.

Mən Braun Bessi yəhərleyib yola düşdüm.

Həkim çox da uzaqda yaşamırdı. Təpəni keçəndən sonra kəndə çatmışdım.

Bəlkə də arabaçılarla gətsəydim belə tez çatmazdım kəndə. Həkim mənimlə gəldi, bir əlini atın yəhərinə qoyub o piyada, mən də atın belində gəldik.

Həkim mən gətirmişdim, istəsəydim mən o cavan oğlanla evləndirirdim, buna mənim daha çox haqqım vardı.

Biz həkimlə evə girəndə gördük ki, Lillian çarpayının qırağında oturub araqla oğlanın əllərini ovuşdurur, mən dediyim kimi... Oğlanın gözləri açıq idi, yanaqları bir az qızarmışdı. O Lillianə elə sevgiylə baxırdı ki. Əlbəttə, ən axmaq adam da bilir ki, gözlərini açanda belə qəşəng qızın yanında oturub qollarını ovuşdurduğunu görəndə hər kişi belə edər. Həkim cavan oğlanın Lillian necə bax-